

Og HAN er en soning for våre
synder, og det ikke bare for
våre, men også for
hele verdens.
1.Joh.2.2

Ved denne vilje er vi blitt
helliget ved at Jesu Kristi
legeme ble ofret én
gang for alle.
Heb.10.10

PÅ HJEMVEG

Nr 6- april 2008 3. årgang

*En tysk soldat lå under andre verdenskrig
på krigslasarett i Polen. Over han stod en troende
prest og forsøkte å vise ham frelsens vei.*

*Da forteller soldaten:
Da jeg dro ut i felten, hadde jeg egentlig kun ett
begjær: Jernkorset. Men så ble jeg såret og lå på
marken og vred meg i smerte; da hadde jeg kun
ett ønske: Røde kors. Nu ligger jeg her og skal
dø; nå er det bare ett som betyr noe
for meg: Jesu kors.*

*En gang aktet også denne soldat Jesus for intet.
Nå aktet han Kristus for alt.*

*Må Himmels
Gud velsigne
dette bladet slik
at noen ved disse
linjer kom inn på
hjemvegen og fikk
nåde til å vandre
der.*

*Velkommen
som leser!*

For syndere er Herrens arm åpenbaret.

På Hjemveg

Utgis av Evangelisk Luthersk Misjonslag.
Alle som oppgir navn og adresse
vil få bladet tilsendt gratis.
Gaver til bladet sendes kasserer (se nedenfor).
Landsstyret i ELM er ansvarlig for bladet.

Formann: Svein Mangelrød, Kveldsvik, 3282 Kvelde, Tlf.: 33 11 20 47
Nestformann: Arthur Salte, Saltevn. 185, 4340 Bryne. 51 42 88 01
Styremedlem: Jon Espeland, Svartfjell 24, 4625 Flekkerøy, Tlf.: 38 10 00 61
Styremedlem: Håvar Fjære, Åsrumvn. 447, 3220 Sandefjord, Tlf.: 33 11 08 31
Styremedlem: Ragnvald Lende, Torland, 4365 Nærbø, Tlf.: 51 43 34 88
1.varamann: Olav P. Malerød, Breidal, 3282 Kvelde, Tlf.: 33 11 38 33

Melding ang. abonnement, oppsigelse og adresseforandring
sendes ekspedisjonen ELM, Postboks 51, 3246 Sandefjord.
Tlf.: 33 11 08 31 / 901 95 618 / hafja@online.no

Evangelisk Luthersk Misjonslag

- Misjonsorganisasjon ble grunnlagt høsten 2004.

- Den er et åndelig hjem og et arbeidslag for kristne venner som ønsker å utbre Bibelens budskap i Norge og på misjonsmarken.

- Organisasjonen har arbeid i Norge og Peru.

- Arbeidet grunnes på Den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og nedfelt i den evangelisk-lutherske trosbekjennelse og den rosenianske tradisjon.

- Misjonslaget ønsker å vandre på de gamle stier, slik at det evige frelsesord, gitt oss i Bibelen, om Jesus Kristus og ham korsfestes, må være sentrum og alfa og omega i Ordets utleggelse. Alle andre emner som Skriften og menneskelivet viser fram for oss, bør sees i lys av en sterk og klar forkynnelse av ordet om korset.

Formann:

Svein Mangelrød, Kveldsvik, 3282 Kvelde.
Tlf: 33112047 / 47022594. sveman@online.no

Kasserer:

Gunvor Lie, Sørbyvn.898, 3178 Våle.
Tlf: 33063584. gsynnove@hotmail.com
ELM's kontonr: 1638.21.01514.

Misj.sekr:

Jon Espeland, Svartfjell 24, 4625 Flekkerøy.
Tlf: 38100061 / 41304882.
jon.espeland@losmail.no
Konto for gaver øremerket Peru: 3000.13.23454.

Sekretær:

Håvar Fjære, Åsrumvn. 447, 3220 Sandefjord.
Tlf: 33110831 / 90195618. hafja@online.no

Hjemmeside for ELM: www.misjonslaget.no

Innhold

Født av Ånden - andakt <i>av Jon Espeland</i>	4
Uforskyldt <i>av Sigvart Engeset</i>	5
Frelst i håpet <i>av Lyder Engh</i>	6
Foreldre- og fadderansvaret <i>av Håvar Fjære</i>	8
I satans vold <i>av Olaf Klavenæs</i>	9
Sangene våre i historisk lys <i>av Inger Lise Mangelrød</i>	13
Viktige datoer	15
Høysangen <i>av Olaf Klavenæs</i>	16

Til orientering:

Det hviler et stort ansvar i det å bli foreldre. Du skal sørge for at barna dine får sunn kost, slik at utviklingen fysisk skjer naturlig og mangelsykdommer ikke oppstår. Og mennesket er en komplisert materie; det fysiske og det psykiske står i nær vekselvirkning med hverandre. Foreldrenes største ansvar ligger dog på det åndelige plan. Under dåpshandlingen lover både mor, far og faddere at de skal komme barnet i hu for Gud i sine bønner, og så langt de formår skal de hjelpe til slik at det blir oppdratt i tro og guds frykt, lærer det å bruke Guds ord og finner sin plass i den troende forsamling. Veldige perspektiv!

En åndelig venneflokk kjenner også på et kollektivt fadderansvar. Er venneflokket varm og har det åndelige siktet klart, så ligger det store muligheter nedfelt her.

På Hjemveg vil i noen nummer framover forsøke å si litt om forpliktelsen som hviler over dåpshandlingen og hvordan dette praktisk kan etterfølges. (Se side 8).

Landsstyret.

Født av ånden

Av Jon Espeland

Undre deg ikke over at jeg sa til deg: Dere må bli født på ny! Vinden blåser dit den vil. Du hører den suser, men du vet ikke hvor den kommer fra og hvor den farer hen. Slik er det med hver den som er født av Ånden. Nikodemus svarte og sa til ham: Hvordan kan dette skje? Joh 3:7-9

I Johannes evangeliets tredje kapittel taler Jesus med Nikodemus om den nye fødsel. Men Nikodemus er, som alle ugjenfødte mennesker, helt uforstående til hva dette dreier seg om. Så taler Jesus om vinden som blåser, den som Nikodemus og alle kan kjenne, men som vi verken kan fremkalle eller stoppe. Vi kan bare erkjenne og bekrefte at; – jo, det blåser! Slik er det med hver den som er født av Ånden, sier Jesus (Joh 3:8). Så begynner Jesus å tale med Nikodemus om Menneskesønnen som skal opphøyes på korset, som skal dø i synderes sted og frelse fortapte syndere, for at hver den som tror på ham ikke skal fortales, men ha evig liv. (Joh 3:16)

Nikodemus var fariseer og en av jødernes rådsherrer, altså en vis, forstandig og respektert mann og lovlærer. Det er denne, menneskelig sett store og vise mann, Jesus gjør liten og hjelpeløs med sitt krav om ny fødsel, ja et helt nytt liv! I denne hjelpeløshet, der den vise mann blir liten og all menneskelig visdom unyttig, taler Jesus evangeliet inn i hans hjerte. Da – ved Ordets forkynnelse – begynner de himmelske vinder å blåse. Da kommer Ådens sus innover hjertet. Under denne himmelske vind, under Ordets hørrelse, tror vi at Nikodemus fikk høre seg frelst og ble født

Nikodemus: «Bli født på ny!» og på den måten skaper en ny fødsel i ham av intet. Nei, selveste Jesus, den allmektige Guds egen Sønn, har ikke noe annet middel eller noen annen makt enn selve Ordets forkynnelse når det gjelder Nikodemus' frelse og nye fødsel. Og det Ordet ikke får utrette i Nikodemus' hjerte, det kan heller ikke Jesus utrette!

Umiddelbart kan dette for oss se ut som en begrensning hos den allmektige, men tvert i mot viser det hvilken kraft og makt Gud har lagt ned i Ordets forkynnelse. Sannheten er at vi ved å høre og forkynne Guds ord til hverandre utløser de samme himmelske og gjenfødende krefter som Jesus slapp løs som en mektig vind inn over synderen Nikodemus sitt hjerte.

Det er dette mange av oss har fått den store nåde å oppleve. Vi har fått sitte under Ordets hørrelse – slik Nikodemus fikk hos

Jesus – og vi har kjent Ådens vind blåse inn over vårt indre liv. Og i dette budskap, i denne vind har gjenfødselsens under skjedd i vårt hjerte: Vi har fått **se inn i** evangeliet om Guds lam som bar **min** synd, som er **min** stedfortreder. Det har gått opp som et lys, som en ny innsikt i vårt indre menneske, i vårt hjerte. Det som vi i kortere eller lenger tid har hatt kunnskap om i vårt hode, har ved forkynnelsen blitt til nytt i vårt indre menneske.

Det er derfor vi så sterkt ønsker å understreke Ordet alene som virkemiddel i all kristen forkynnelse. Om denne sak har vi et kjerneord i Skriften som vi aldri blir trøtte av å sitere, først og fremst fordi det står i Skriften, dernest fordi hele det samlede kristne vitnesbyrd gjennom alle tider peker på denne erfaring: «**Så kommer da troen av forkynnelsen som en hører, og forkynnelsen som en hører, kommer ved Kristi ord.**» (Rom 10:17)

UFORSKYLDT

Av Sigvart Engeset (1885-1974).

Uforskyldt får jeg fra dag til dag
Eie Guds fulle velbehag.
Frelseren vant meg det, uforskyldt fant jeg det.
Uforskyldt eier jeg Guds behag, - av nåde.

Uforskyldt er jeg Guds kjære barn,
Fri ifra satans makt og garn.
Jesus som kjøpte meg, dertil og døpte meg.
Uforskyldt er jeg Guds kjære barn, - av nåde.

Uforskyldt får jeg i striden seir,
Truer enn mørkets onde leir.
Jesus forsvarer meg, selv han bevarer meg.
Uforskyldt får jeg i striden seir, - av nåde.

Uforskyldt får jeg til himlen gå,
Kronen jeg skal av Jesus få.
Bør jeg ei prise ham, lydighet vise ham?
Uforskyldt får jeg til himlen gå, - av nåde.

Frelst i håpet

Av Lyder Engh

”For i håpet er vi frelst, men et håp som sees er ikke noe håp, hvorfor skulle en håpe det som han ser? Men dersom vi håper det vi ikke ser, da stunder vi etter det med tålmodighet”. Rom. 8. 24-25.

Når Paulus her kan gjøre frelsen til en framtidssak, så er grunnen den at frelse ikke bare betyr oppreisning fra personlig synd, men den betyr alt det Gud har tiltenkt det frelste menneske i Kristus Jesus, og det er dog uendelig mye mer enn å vinne tilbake til den stilling mennesket hadde i Edens have. I denne henseende kan det sies at vår frelse er en framtidssak, og derfor gjenstand for et håp.

Å være frelst i håpet betyr ikke at vår personlige stilling er tvilsom. Vi kan like fullt si: ”Da Guds, vår frelsers godhet og kjærlighet til menneskene ble åpenbart, frelste han oss”, Titus 3, 4-5, og med Johannes: ”Vi vet at vi er gått over fra døden til livet, fordi vi elsker brødrene,” 1. Joh. 3.14. Det gir heller ikke noen plass for tvil om at målet skal nås, enn skjønt vegen til målet er bevoktet av ondskapsfulle og tallrike fiender. Paulus kjenner en som aldri hører opp med sine anklager, Rom. 8, 33; Åp.12, 10, men når Gud selv avsier rettferdighetsdommen, har det ingen virkning om andre ville stå opp for oss og tale vår sak. Vår sak er dessuten pådømt en gang, og dommen fullbyrdet – på Golgata, og Gud kan ikke pådømme samme sak to ganger.

Vegen til målet er heller ikke lett å van-

dre, den sperres av syv jordiske fiender, hvorav den siste står med et sverd i hånden, Rom. 8, 35, og ti overjordiske motstandere, hvorav noens eksistens bare anes, eller tenkes, v. 38-39. Disse forsøker å skille oss fra Kristi kjærlighet, og Guds kjærlighet i Kristus Jesus. At vi er gjenstand for Guds kjærlighet er disse veseners største forargelse.

Under kampens hete står Kristus oss bi og bevitner oss sin uforanderlige kjærlighet, v 37. Men fiendene må ikke undervurderes, dessuten er de åndelige fiender, og seieren over dem vinnes bare når vi setter det slaktede Lam imellom dem og oss, og dette kan du først gjøre når du har latt hele Guds dom gå over ditt personlige liv, og du har dømt det verdiløst. Når du selv har gjort deg til et slaktefår kan du møte alle dine fiender som for sin egen del også betrakter deg som slaktefår og vil behandle deg deretter. Den som for Jesu skyld har utvalgt døden har allerede beseiret døden. Dette er det sinnelag som triumferer ”i alt dette” – ”ved ham”.

Å være frelst i håpet må ikke tolkes som om ingen ting er skjedd. Tvert imot. ”Dem som han forut kjente dem har han også forut bestemt til å bli likedannet med hans Sønnns blide”, og Gud ”virker alt etter sin viljes råd”. Efes. 1,11. Han har både ”kalt, rettferdiggjort” og ”herliggjort” disse. Gud regner alle disse som stående ved målet. Gud arbeider for dem, hva nytter det da om noen vil forsøke å arbeide mot dem?

Gud har dog gitt oss et pant, den hellige Ånd, ”han som er pantet på vår arv, til eiendomsfolkets forløsning, hans herlighet til pris,” Efes. 1,14.

Den frelse vi venter vil heller ikke forandre vår indre stilling, for vi er allerede et tempel for den Hellige Ånd, og Gud selv bor i oss. Ånden bor i oss, 1. Kor. 3.16, Kristus bor i oss, Kol.1,27; Joh. 14,23, Gud bor i oss, 2.Kor.6,16, men den vil forandre vår ytre stilling: ”Vi stunder etter vårt barnekår, vårt legemes forløsning”, Rom. 8, 23, ”han som skal forvandle vårt fornedrelseslegeme, så det blir likt med hans herlighetslegeme”, Fil.3, 21. Og fram for alt vil denne frelse forandre vår stilling i skaperverket. Nå er vi forfulgt, miskjent, mistenkt, hatet og undertrykt. Men da skal vi æres og lydes, og elskes. Frelsen er ikke begrenset til en personlig herlighetsstilling, men den omfatter hele skaperverkets fullendelse, inntil Gud blir alt i alle, 1. Kor. 15. 28. Fra dette synspunkt er det fullt berettiget å si at vi er frelst i håpet.

Etter dette eier vi det meste av frelsen under håpets form. Frelsens grunnvoll er visselig lagt, men det og de som skal frelses har ennå ikke fått del i den og har ennå ikke nådd målet, og dette er i og for seg en meget alvorlig sak. Og nettopp dette er gjenstand for utalliges lengsel og bønn. Overalt i Guds skaperverk er det lengsel og bønn. Rundt Guds trone høres det uavbrutte bønner og bønnessukk og uavlatelig ånder skapningen ut sin lengsel.

Herren skal ikke tillate at vi til evig tid hensmekter i lengsel, oppfyllelsens dag nærmer seg. I Rom. 8, hvor Paulus sier at vi er frelste i håpet, beskriver han også den smerte hele den ufullendte skapning befinner seg i. Han sier at skapningen sukker, de frelste sukker, og den Hellige Ånd i oss sukker.

Det Salige håp av Lyder Engh.
Noe språklig bearbeidet av Håvar Fjære.

NYE ABONNENTER?

Er du fornøyd med bladet du leser?
Får du hjelp for ditt gudsliv? Ønsker du at også andre skal få lese;
barn, foreldre, slekt, naboer, venner osv?

I så fall, send oss navn og adresse! På Hjemveg blir sendt gratis til
alle navn som kommer oss i hende.
Du finner navn og adresse til oss på side 2.

Foreldreansvaret – fadderansvaret

Av Håvar Fjære

Vi vil i noen nummer framover ta for oss den spesielle forpliktelse som ligger i det å bære foreldre- og fadderansvar. Stadig blir noen døpt i våre egne forsamlinger, og vi vil gjerne bevisstgjøre oss sjøl og andre på det hellige ansvar som følger av dette.

”idet dere døver dem til Faderens og Sønnens og Den hellige Ånds navn, og lærer dem å holde alt det jeg har befalt dere”. Matt. 28: 18.-20. Slik lyder noe av dåpsbefalingen. Og disse vers fra den Hellige Skrift leses overalt på jordkloden hvor dåpshandlingen utføres, enten det er i den flotteste katedral eller det er ute under steikende tropesol, eller dåpen skjer dramatisk og raskt ved ei fødselsseng.

Hadde dåpshandlingen vært magi, så hadde det vært kraft i selve handlemåten. Men dåpen er ikke magi: Det er budskapet fra den Hellige skrift, som lyder ved dåpshandlingen og over barnet som det er kraft og virkning ved. Og dette budskap sier: ”og lærer dem å holde”. Guds forsamling på jord så tidlig at denne oppgave var så stor at her burde flere ta del. Det ble behov for faddere.

Faddere må velges. Ikke av barnet, men av foreldrene. Og her ligger det selvfølgelig en fare for at familiære

tradisjoner blir de grunnleggende valgmotiv. Foreldrene bør tenke igjennom; hva skal fadderne hjelpe oss med: Jo, den åndelige oppdragelsen. I vår del av verden får vi hjelp av det offentlige når det gjelder mat og materielle behov. Vi får mye god hjelp her. Det bør vi takke for og dra nytte av. Hva som er sunn kost for at kroppen skal vokse og kunne utføre et arbeid; ja det får vi mye kunnskap om. Vi slipper mangelsykdommer, og epidemier blir fort eliminert bort. Dette er et stort takkeemne!

Men dagens samfunn er dessverre ikke fokusert på livets to endestasjoner, himmel eller fortapelse. Tidlige tiders kulturer har heller ikke vært spesielt retta mot dette. Derfor trenger foreldrene hjelp her. Og hva hvis foreldrene falt fra, da vil det kanskje både bli behov for materiell, sjelelig og åndelig bistand. Og den siste er den viktigste. Derfor bør fadderne velges med omhu. La ikke følelser styre dette valg! Velg gjerne den som etter menneskelig

beregning får lang levetid sammen med barnet, velg den som ser sjelen, velg den som har syn for det ene nødvendige, men velg gjerne også den som ser hele mennesket. Velg den som lever med Gud, i sitt lønnkammer, velg den som daglig har sin personlige andaktsstund og som går ut i hverdagen med et budskap til sine medmennesker fra disse stunder. Hvordan kan

en fadder som ikke sjøl er glad i lønnkammerstillheten og derved heller ikke har hellige stunder når forsoningsverket blir tydelig for hans indre, hjelpe barnet inn på disse stier og inn i de gode livsvaner her.

Kjære foreldre, Guds signing over valgene som dere foretar på vegne av barna.

I Satans vold

Av Olaf Klavenæs – tale på nyttårshelga 2007/08 på Knattholmen

Etter å ha gått og grunnet på disse emner ”I Jesu hender” og ”I Satans vold”, har jeg kommet til disse bibelske sannheter:

- 1 Alle mennesker er tegnet i Jesu hender.
- 2 Alle mennesker kommer i Satans vold.

I en parentes: De fleste mennesker forblir i Satans vold, og går evig fortapt. Noen få blir i følge bibelen revet som en rykende brann ut av ilden, som en ørelapp av løvens munn, og de blir satt over i Guds Sønnns rike, der de har forløsningen; syndenes forlatelse.

I Satans vold.

Luk. 22: 31-32: **Simon, Simon. Se Satan krevde å få dere i sin vold, for å sikte dere som hvete, men jeg**

ba for deg at din tro ikke måtte svikte, og når du en gang omvender deg, da styrk dine brødre.

Satan var ikke fornøyd med bare å få Judas, han var allerede i hans garn. Kunne han få Simon Peter også ville det være en mye større seier. I åndens verden foregikk det en kamp om Peters sjel. Han hadde en høy stilling ved Jesu side, og slike utsatte posisjoner blir alltid angrepet av Satan. Og å få en mann som Simon Peter til å ligne Judas ville være en triumf for den onde. Luther: Går Satan en gang rundt den troende, går han ti ganger rundt en som forkynner Guds ord.

Satan krevde. Det betyr at han ønsket å friste ham. Det minner oss om Job. Han var også i Satans vold.

Job 1: 6-12: **Så hendte det en dag at Guds sønner kom og stilte seg fram for Herren, og blant dem kom også Satan. Og Herren sa til Satan; hvor kommer du fra? Satan svarte Herren. Jeg har faret og flakket om på jorden. Da sa Herren til Satan: Har du gitt akt på min tjener Job? For det er ingen på jorden som ham, en ulastelig og rettskaffen mann, som frykter Gud og viker fra det onde. Men Satan svarte Herren: Mon Job frykter Gud for intet. Har du ikke hegnet om ham og hans hus på alle kanter? Hans henders gjerning har du velsignet, og hans hjorder har bredt seg vidt ut over landet. Men rekk bare ut din hånd og rør ved det som hans er, da vil han visselig si deg farvel like i ditt ansikt. Da sa Herren til Satan. Se, alt det som hans er, er i din hånd, men mot ham selv må du ikke rekke ut din hånd. Så gikk Satan bort fra Herrens åsyn.**

Når vi leser slike ord så forstår vi at det er mye i åndens verden som vi ikke skjønner. Vi er bare små mennesker. Her har Rosenius skrevet noe underlig om fristelsen. Jak. 1: 2: **Salig er den mann som holder ut i fristelser.** Mange gudfryktige nådebarn kan helt miste motet, bare stilt over for selve fristelsen, og det skjer særlig ut fra denne holdningen. De sier: Selv om jeg hadde falt i synd, ville jeg ikke tvilt på at jeg fikk eie Guds nåde. Men nå kjenner jeg noe hos meg som er så mye

verre. Jeg kjenner rett og slett at jeg elsker synden, og dette er jo helt forferdelig! Men da må vi spørre: Er du fornøyd med denne kjærlighet til synden? Fornøyd med den? Hvordan kan jeg være det? Det er tvert imot det verste jeg ser hos meg. Da vet vi at dette jeg-et, det er det som hater synden. Det du kaller for at du elsker synden, heter i skriften: Kjødet med dets lyster og begjær.

Det er altså kjødets kjærlighet til synden du kjenner på. Pass da bare på at du ikke åpner for denne fristelsen, forsvarer den og følger den. Med troens bønn må du stå imot kjødet og djevelen, og uansett hvordan det går, må du holde deg ved nådestolen, og den uforskyldte nåden i Kristus. I ham har du alltid det evige liv, og da kan det se så ille ut som det bare vil. Ja om du så skulle føle at du er fullstendig overmannet av det onde, så djevelen springer over deg med føttene og tramper på halsen din, som Luther sier. Å få bli stille, og midt i det svarteste mørke bare vente på Herren, det er de helliges visdom. En vidunderlig nåde. For det Herren gjør med sine barn i tider som de siktes som hvete, er en dyp hemmelighet. Så langt Rosenius.

Amos 9: 9: **For se, jeg byder at Israels ætt skal rystes blant alle folkeslag, likesom en ryster med et sold, og ikke et korn faller til jorden.** Jesus sier i Luk 22:

31-34: **Men jeg ba for deg at din tro ikke måtte svikte, og når du en gang omvender deg, da styrk dine brødre.** Det er når du vender tilbake til din opprinnelige stilling med hensyn til din tro. Når du igjen finner tilbake til meg (Jesus). Ja Peter falt dypt, men han fikk nåde, og ble til hjelp for sine brødre. Det skjedde noe i Satans vold, han fikk lære noe der. Matt. 26: 73-75: **Men litt etter gikk de fram som sto der og sa til Peter: Sannelig også du er en av dem, ditt mål røper deg. Og han ga seg til å forbanne og sverge: Jeg kjenner ikke det menneske! Og straks gol hanen. Da kom Peter Jesu ord i hu, at han hadde sagt til ham: Før hanen galer, skal du fornekte meg tre ganger, og han gikk ut og gråt bitterlig.**

Det står noe merkelig om de lover som Herren ga om syndoffer. En setning fra 3 Mos. 5: 4: **Eller når noen uten å sanse seg sverger tankeløst med sine lepper...** Det var det som skjedde med Peter i Satans vold.

Nå er det slik at den som er blitt prøvd der kan bli til hjelp for sine brødre. 1 Kor. 1: 3-4: **Lovet være Gud, og vår Herre Jesu Kristi Fader, miskunns Fader og all trøsts Gud, han som trøster oss i all vår trengsel, for at vi skal kunne trøste dem som er i all slags trengsel, med den trøst som vi er blitt trøstet med av Gud.**

Blir du fristet eller prøvet, synes livets kamp deg hård. Aldri skal du miste motet, når i bønn til ham du går. Selv om kjærest venn deg svikter, aldri svikter deg Guds Sønn. Han alene kan deg trøste. Tal til ham om alt i bønn.

Matt. 13: 24-25: **En annen lignelse framsatte han for dem og sa: Himlenes rike er å ligne med en mann som sådde god sæd i sin åker, men mens folkene sov, kom hans fiende og sådde ugress blant hveten, og gikk så bort.** Her i denne verden er det både ugress og hvete, de står side om side. En dag skal hveten inn i laden. Døperen Johannes sier i Matt. 3: 11-12: **Jeg døper dere med vann til omvendelse, men han som kommer etter meg, er sterkere enn jeg, han hvis sko jeg ikke er verdig til å bære, han skal døpe dere med Den Hellige Ånd og ild, han har en kasteskovl i sin hånd, og han skal rense sin låve og samle hveten i laden, men agnene skal han brenne opp med uslukkelig ild.** Da blir det et viktig spørsmål: Er du blant hveten som skal inn i laden, eller skal du brennes opp som ugress? Gud gi oss, når vi er i Satans vold, for det er der vi blir prøvd, at vi gjennom alt kan holde oss ved nådestolen.

Job sier i kap. 19: 25-26: **Men jeg vet at min gjenløser lever, og som**

den siste skal han stå fram på støvet. Og etter at denne min hud er blitt ødelagt, skal jeg ut fra mitt kjød skue Gud. I Satans siktelse så han på gjeløseren.

Brorson:
Halleluja! Jeg har min Jesus funnet.
Hans nådes glans er klar i meg opprunnet.
Nå ser jeg veien til Guds frydebolig.
Nu kan, nu vil jeg vandre trolig.

Det er en liten tid, så har jeg vunnet,
så er den ganske strid, med ett forsvunnet.
Så kan jeg hvile meg i rosensale,
og uavlatelig med Jesus tale.

Jeg ser deg nok min krans i himmerike,
for dine perlers glans må solen vike,
og når jeg tenker på hvem deg fortjente,
så vet jeg at jeg må deg visst forvente.

Etter å ha vært siktet som hvete,
venter en evig salighet hjemme hos Gud, der vi skal få se ham

som fortjener å få all pris og ære av frelste syndere. Joh. Åp. 7. 9-10:
Deretter så jeg og se, en stor skare som ingen kunne telle, av alle ætter og stammer og folk og tunger, som sto for tronen og for Lammet, kledd i lange hvite kjortler, og med palmegrener i sine hender, og de ropte med høy røst, og sa: Frelsen tilhører vår Gud, han som sitter på tronen og Lammet.

Da er vi for evig berget. Aldri mer siktes av Satan. Han er kastet ned i avgrunnen. Men nå mens vi lever her i den onde verden, er det godt å ha en venn. Hvilken venn vi har i Jesus!

Er ditt hjerte fullt av uro? Tror du trengsler forestår?
Jesus er den beste tilflukt, når i bønn til ham du går.
Kan en sådan venn du finne, som Guds egen kjære Sønn?
Bær i gleden som i sorgen alle ting til ham i bønn

Vi minner om:

- *sommerbibelskolen på Imi-stølen, Oppdal 10. - 13. juli 2008*
- *sommerbibelskolen på Bygland v.g.s., Bygland 7. - 10. august 2008*

Sangene våre i historisk lys

Av Inger Lise Mangelrød

I 2. Krøn. 20: 1-30 leser vi om Judas konge Josafat som trues av en stor hær fra flere mektige nabofolk. I denne situasjonen står det rett ut om kong Josafat at han ble **redd**. Men nettopp i denne situasjonen av redsel og rådløshet vender han seg til Herren og bekjenner sin tillit til ham: **"-vi vet ikke hva vi skal gjøre. Men til deg er våre øyne vendt."**

Det profetiske budskapet Josafat deretter mottar, gjør det helt klart for ham at det er ikke han selv og soldatene fra Juda-folket som skal kjempe denne kampen. **"Denne kampen er ikke deres, men Guds."** Folket skulle stille seg opp, og stå og se den frelse Herren ville gi! I denne spente situasjonen, der krigstrusselen rykker stadig nærmere, skjer det noe underlig. Foran den væpnede hæren som dro ut fra Juda stilte kong Josafat opp **sangere!** Disse skulle **"love Herren i hellig skrud"** mens de nærmet seg fiendene, som de visste de ikke kunne stå seg imot! Og Judas hær fikk erfare at Gud står ved sitt Ord. Mens sangen om **"Herrens miskunnhet som varer til evig tid"** lød utover slagmarken, lot Gud en slik forvirring ramme fiendehærene

at de tilintetgjorde hverandre i stedet for å kjempe mot Josafats hær. Sangen har fulgt menigheten opp gjennom historien. I Sangboken vår kan vi høre oldkirkens, middelalderens, reformasjonens og alle senere tiders sang, og vi kan synge med i den. Noen av de rikeste tekstene er blitt til i kamp og vekkelsestider.

Martin Luther så den store verdien i en syngende og kjempende menighet. Han oversatte salmer fra oldkirken og diktet nye. En salme nettopp fra reformasjonstiden som har noe av troens kampglede med seg er **"Vår Gud han er så fast en borg"**. Den er skrevet av Luther i 1529, og blir regnet som reformasjonens fremste kampsang. Gjennom denne ville Luther kjempe for de store sannhetene reformasjonen hadde brakt fram igjen: **"Skriften alene. Troen alene. Kristus alene."**

Vår Gud han er så fast en borg, Han er vårt skjold og verge.
Han hjelper oss av nød og sorg Og vet oss vel å berge.
Vår gamle fiende hård Til strid i mot oss står,

Stor makt og arge list Han bruker
mot oss visst. På jord er ei hans like.

Vår egen makt er intet verd, Vi var
hel snart nedhugne
Men en går frem i denne ferd, For
ham må all ting bugne
Vil du hans navn få visst? Han heter
Jesus Krist

Den høvding for Guds hær, I ham
kun frelse er. Han marken skal
beholde

Om verden full av djevler var Som
vilde oss opsluke,
Vi frykter ei - vi med oss har Den
som Guds sverd kan bruke.
Er verdens fyrste vred Og vil oss
støte ned,
Han ingen ting formår, Fordi alt
dømt han går.
Et Guds ord kan ham binde

Det ord de skal vel lade stå, Og
utakk dertil have.
Ti Gud han selv vil med oss gå, Alt
med sin ånd og gave.
Og tok de enn vårt liv, Gods, ære,
barn og viv,
La fare hen, la gå! De kan ei mere få.
Guds rike vi beholder.

Salmen er en fri gjendiktning av
Salme 46. Det er oppbyggelig å lese
disse to salmene sammen. Luther
ville synge tilliten til Gud, Hans
Ord og allmakt inn i menighetene.
Han hadde stor tro på sangens evne
til å finne veien til hjertene. Som
Josafat stilte opp sangere foran sin
hær, ville Luther bruke sangen i
kampen mot ondskapens åndehær
i himmelrommet. Kampen for å
bevare frelsens sannheter er **Guds
kamp**, den gang som i dag!

Merk deg følgende datoer:

- Ungdomsleir på Skautvedt leirsted v/Farris, Larvik i Vestfold, 20.-22. juni. Alder: Ungdomsskoleelev fra høsten av og oppover. Programmet særlig tilpasset 15-20 åringer.
- Barneleir på Skautvedt leirsted v/Farris, Larvik i Vestfold, 27.-27 juni. Alder: Opp til og med 7 klasse.
- Sommerbibelskole på IMI-stølen, Oppdal 10.-13.juli.
- Sommerbibelskole på Bygland v.g.s. 6.-10. august.

Detaljert program for leirene og sommerbibelskolene kommer i neste nummer av På Hjemveg.

Konfirmasjonsundervisning

Fra høsten av vil Ev. Luth. Misjonslag arrangere konfirmantundervisning. Kan dette være aktuelt for deg/dine, så ber vi deg ta kontakt med sekretæren (se s.2). Undervisningen vil finne sted i Vestfold, men legges opp slik at avstanden ikke skal være noe hinder fra å delta.

Landsstyret

En kristen på troens vei:

Når jeg ser inn i disse nådens skjulte skatter, evangeliet,
kaller jeg meg selv en dåre at jeg kan tro Gud så lite.
Men når disse søte følelser er over, tenker jeg:
Nå har jeg vært altfor dristig i nådens annammelse (min bruk av
nåden).
Og mellom disse to vandrer jeg.

Chrumacher.

Leir: Deltakere venter på maten.

Salomos Høysang

Olaf Klavenæs (Sandefjord) tar for seg deler av Salomos Høysang. Følg med i Bibelen og les deg glad!

Høys 1: 7-8: *Si meg du som min sjel elsker: Hvor vokter du hjorden? Hvor lar du den hvile om middagen? Hvorfor skal jeg være som en tilsløret kvinne som går omkring ved dine venners hjorder? Vet du det ikke, du fagreste blant kvinner, så følg sauenes spor og vakt dine kje ved gjeterhyttene!*

Etter å ha talt med Jerusalems døtre, vender bruden seg til sin brudgom som er den rette hyrde, som vil føre bruden på en god beitemark Esek. 34: 14-16: *På en god beitemark vil jeg la dem beite, på Israels høye fjell skal deres havnegang være. Der skal de hvile på en god havnegang, og på en feit beitemark skal de beite på Israels fjell. Jeg vil selv være hyrde for min hjord og selv la den hvile, sier Herren, Herren. De fortapte vil jeg oppsøke, og de bortdrevne vil jeg føre tilbake, og de sønderbrutte vil jeg forbinde, og de syke vil jeg styrke. Men det fete og sterke vil jeg ødelegge. Jeg vil røkte dem slik rett er.*

Dette bekrefter David i Salme 23:

Herren er min hyrde, jeg skal ikke mangle noen ting. Han lar meg ligge i grønne enger, han leder meg til hvilens vann. Her er vi ved noe underlig. For Guds svar til Moses når han spør om hans navn er: JEG ER. Det er Guds navn, og da blir det å lese: JEG ER er min hyrde!

I lignelsen om den gode hyrde sier Jesus i Joh. 10: 7-8: *Sannelig, sannelig sier jeg dere: Jeg er døren inn til fårene. Alle de som er kommet før meg er tyver og røvere, men fårene hørte ikke på dem. Jeg er døren, om noen går inn gjennom meg, skal han bli frelst, og han skal gå inn og gå ut og finne føde.*

Min hyrde Herren Jesus er, han fyller all min trang.
Til hvilens vann han leder meg, og til den grønne vang.
Og midt for mine fiender, for meg du dekker bord.
Med olje salver hodet mitt, og fylde gir ditt ord.

Her på jorden kan vi nyte disse himmelretter som det står i Es. 25: 6: *Herren, hærskares Gud skal på*

dette fjell gjøre et gjestebud for alle folk, et gjestebud med fete retter, et gjestebud med gammel vin, med fete margfulle retter og med klaret gammel vin.

Dette måltid er det virkelig godt å smake. Det er det beste som finnes her på jord. Dele sammen det som skjedde på Golgata, der Jesus ga seg selv for oss. Det står at det er for alle, men de fleste vil ikke ta del i dette himmelmåltidet. Du som leser disse linjer, du har vel den sanne hyrde som leder deg?

DINE VENNERS HJORDER OG MEDBRØDRE

Salme 45: 8: *Du elsker rettferd, og hater ondskap, derfor har Gud, din Gud salvet deg med gledens olje, framfor dine medbrødre,* og i Hebr. 2: 11: *For både han som helliggjør, og de som blir helliggjort, er alle av en. Derfor skammer han seg ikke ved å kalle dem brødre.* Nei Jesus skammer seg ikke ved oss. Ufattelig! Jeg skammer meg ofte, når jeg skal bekjenne at jeg tror på Jesus, det er forferdelig, men slik er jeg. Så kan jeg løpe til ham som det står i Salme 34: 6: *De så opp til ham og strålte av glede og deres ansikt rødmet aldri av skam.*

Jesus sier til Maria Magdalena i Joh kap 20: *Rør ikke ved meg! For jeg er ennå ikke faret opp til Faderen. Men gå til mine brødre, og si til dem: Jeg farer opp til min Far, og deres Far, til min Gud, og deres*

Gud. Ja slik kan vi lese, og det er en evig sannhet at Jesus er vår bror. Han tok på seg alt vårt, og vi får alt hans. Dette er så stort at det fyller hjerte med salighet. Det er ikke engler han tar seg av, men Adams falne ætt, og han sender en hilsen til sine sviktende disipler. Matt. 28: 10: *Gå å si til mine brødre at de skal dra til Galilea. Der skal de se meg. Ja de hadde sviktet alle sammen, og han er den samme mot alle som svikter i dag. Hebr. 13: 8: Jesus Kristus er i går og i dag den samme, ja til evig tid.*

VET DU DET IKKE DU FAGRESTE BLANT KVINNER.

Ja denne attest gir Jesus selv til sin brud. Vi leser i Esek.16 om en pike som var kastet ut i den største elendighet, det var døden det. Men Herren gikk forbi og så henne. I vers 8 lyder det slik: *Da gikk jeg forbi deg og så deg. Og se, din tid var kommet, elskovens tid. Jeg bredte min kappe over deg og skjulte din nakenhet. Og jeg tilsverget deg troskap og sluttet pakt med deg, sier Herren Herren, og du ble min.*

Hva hadde denne pike gjort? Ingenting, det var Gud som handlet. Det samme kan vi lese i Rom 8: 3: *For det som var umulig for loven, fordi den var maktesløs på grunn av kjødet, det gjorde Gud, da han sendte sin Sønn i syndig kjøds liknelse, og for syndens skyld og fordømte synden i kjødet.* I Jesu

syndfrie kjød, ble din og min synd fordømt. Når vi ser disse tre ord: Du ble min. Det gjorde Gud, er det ikke av nåde? Svaret må bli: Av bare nåde!

Brudgommen sier: Alt er fagert ved deg, min kjæreste. Det er ikke noe lyte på deg. Jeg må si som Nordsletten:

O min Frelser så kjær, hvor elendig jeg er, med et hjerte fordervet av synd.
I fra hode til fot, hjertes innerste rot, kun en eneste masse av synd.

O min Frelser så kjær, kan du slik som jeg er, ta imot meg og feste til brud?
Og kan du ha meg kjær, selv så heslig jeg er, da er du en forunderlig Gud.

Han griper så fatt i Guds eget løfte:

Ja ditt ord sier så at jeg nåde skal få. At du ikke min synd minnes mer.
Ditt velsignede blod, gir meg nåde og mot til å tro at min brudgom du er.

Gjør det samme du som kjenner deg så syndig og sort. Det er Gud som har handlet til vår frelse og Paulus minner oss om det. Ef. 5: 25-27:
Dere menn. Elsk deres hustruer, likesom Kristus elsket menigheten og ga seg selv for den, for å hellige

den ved å rense den ved vannbadet i ordet, slik at han kunne stille menigheten frem for seg i herlighet, uten flekk eller rynke eller noe slikt, men at den kunne være hellig og ulastelig. Ja, han har selv renset synderen i det eneste rensemiddel: Guds Sønns blod. 1 Joh. 1: 7: ***Men dersom vi vandrer i lyset, likesom han er i lyset, da har vi samfunn med hverandre, og Jesu, hans Sønns blod renser fra all synd.***

Dette blodet er frelsesgrunnen, og den går som en rød tråd gjennom hele bibelen. Følg denne røde tråden. Ap. gj. 20: 28: ***Så gi da akt på dere selv og på hele hjorden, som Den Hellige Ånd har satt dere som tilsynsmenn for, for at dere skal vokte Guds menighet, som han vant seg med sitt eget blod.*** Joh. Åp. 1: 5: ***og fra Jesus Kristus, det troverdige vitne, den førstefødte av de døde og herskeren over kongene på jorden. Han som elsker oss og løste oss fra våre synder med sitt blod.***

Du kan ikke tro, å, men kjære så hør: Vår Gud har sin Sønn ikke skånet. Kom hit, kom til korset, se Frelseren dør, foraktet, forlatt og forhånet. Han sonet all verdens misgjerning.

Når blodet da virket så kraftig hos Gud at han lot seg evig forsone, og derfor alene vil ta deg til brud, og gi deg den himmelske krone, så la du deg dermed og nøye.

Ja blodet som rant det har runnet for deg. Gud godtok det offer han brakte. Det gjelder for alle for deg som for meg, for oss var det døden han smakte. Rettferdige er vi i Jesus.

Rom. 6: 23: ***Syndens lønn er døden, men Guds nådegave er evig liv i Jesus Kristus, vår Herre.***

Den uovervinnelige kraft

Det er herlig å se Jesu blods uovervinnelige kraft! I den første kristentid, martyrenes tid, talte dette blodet så veldig at både jøder og hedninger fryktet for at hele verden skulle anta den korsfestede Kristus. Derfor raste også helvetes makter så fryktelig. Derfor brukte Djevelen all sin list for å få denne sangen til å dø. Og han fikk det virkelig til, gjennom flere hundre år.

Og når den nye sangen dør hen i menighetene, så vender man seg i stedet til loven, til egne gjerninger og alle slags menneskelige bud, som ikke kan frelse noen. Når ordet om korset har mistet sin kraft, fordi det ikke lyder klart og rent i menighetene, søker man kraften andre steder, i seg selv og i sine egne forsett. Man knytter nevene og tar fatt på nytt, gang etter gang. Resultatet blir bare nederlag på nederlag. For det finnes ingen kraft i noe som helst i verden uten i ORDET OM KORSET.

”Se der Guds lam” av N. P. Madsen, oversatt til norsk av Magnhild Lauvdal.

Returadresse:

På Hjemveg
Postboks 51
3246 Sandefjord

Synder og rettferdig samtidig.

Luther var bibelsk realist, som profetene og apostlene var det. Han levde i kjensgjerninger, forkynte kjensgjerninger. Kjensgjerningen synd var for ham forferdelig. Kjensgjerningen nåde var ennå større. Kjensgjerningen fortapelse var fryktelig. Kjensgjerningen frelse var ennå mer overveldende stor.

Mellom disse kjensgjerninger var der for Luther ingen formidling, ingen bro. Når vi så kommer til frelsen, så er den helt ut Guds verk. Synd og fortapelse er den tilstand mennesket lever i. Da Luther framholdt disse kjensgjerninger fullt ut, hadde han bare ett å gjøre: Å forkynne dem uavkortet samtidig.

Det dreier seg om en tilstand her i tiden, hvor mennesket som er blitt gjenstand for Guds frelse, også virkelig er frelst. Men så kan heller ikke synden overses eller forringes. Den er der i hele sitt alvor.

Gen. sekr. Einar Amdahl i heftet: Luther i dag (1942).

Med Korsets fot